

Confessions inconfessables

ANNA TORRALBA DEL BLANCO

CAPÍTOL 1: PRESÓ DE REINA AMÀLIA¹

Torno a intentar tallar-me les venes, aquest maleït ganivet de fusta no talla ni la pell, potser mossegant-me funcionaria... però estan les meves companyes de cel·la que no em treuen l'ull de sobre i tenen una sèrie d'instruccions: no em puc quedar mai sola, sempre han d'estar a la meva cel·la i si em tapo amb els llençols per mossegar-me i obrir-me les venes les autoritats de la presó les han obligat a destapar-me o alguna cosa així he sentit pels passadissos. Pobres il·luses... que no saben que podria provar-ho a les reixes del pati del penal? He d'intentar-ho, tant de bo funcioni i els meus secrets morin amb mi.

He sentit a les dutxes que ja ha corregut la veu del meu cas... ja trigaven, ha passat un any i bé, no tinc res a dir, es veu que ha augmentat el temor en la població i que s'ha format una indignació per part de les classes populars en veure que les autoritats han estat molt passives amb aquest tema. Pobres autoritats! Només fan la seva feina, encara que arriben una mica tard. Ric tota sola.

Què es pensen aquests indignats? Que desvelaré els meus secrets més obscurs? Que passaré per un judici? I

¹ Aquesta informació es pot consultar a: <http://barcelofilia.blogspot.com.es/2012/01/preso-damalia-ronda-sant-pau-1839-1936.html>

seré ajusticiada al garrot vil? Sento defraudar-vos amics, però res d'això passarà, tinc un pressentiment... ara ve quan us pregunteu: quin és? Em penso que no us el dic encara... de totes maneres això només fa que començar.

Miro al meu voltant, amb indiferència, preguntant-me per què he arribat aquí, per què sóc qui sóc, per què he fet tot el que he fet, per què no he pensat quan havia d'haver pensat, per què estic on estic. Me'n penedeixo realment? Potser sí, o potser no. No ho sé, però tant és... Ara em trobo aquí asseguda escrivint aquesta mena de biografia sense saber si algú la llegirà, si algú la trobarà quan només sigui un record, una llegenda, una història que ha quedat en l'oblit.

Em sento sola? Em pregunto. Potser, em responc. Només se sent com cauen les gotes de les canonades i les passes lentes del vigilant que es va acostant a poc a poc, les companyes adormides i jo, rodejada de les ombres de la foscor, de malsons inacabables, de veus tenebroses, d'esperits malignes, de riures estridents i plens de maldat potser del mateix Satanàs que se'n riu de mi i em ve a buscar. Ho reconec, tinc por.

És una presó molt tènica, està a la ronda de Sant Pau ho sé perquè totes les nits passava per davant vestida amb les meves robes sumptuoses, els meus barrets i les meves perruques, encara que preferia anar al Casino de l'Arrabassada. Sembla que tot això hagués passat en una altra vida... i ara mira on ets Enriqueta, vull dir "mala dona", que és com alguns em fan dir. També he sentit que em diuen

la vampira de Barcelona, penso que és mes original, oi?
De totes maneres no coneixen la meva història. Quan ho
facin no oblidaran el meu nom, us ho puc ben assegurar.

CAPÍTOL 2: EM DIC ENRIQUETA MARTÍ I RIPOLLÉS

M'aixeco sobtadament del llit, i em recorre un calfred per tot el cos, encara és de nit. M'incorpo i m'assec de cara davant d'una miserable paret. No se sent res. Tothom dorm, Barcelona dorm, sembla mentida veure com la nit i el somni pot aturar els problemes de la gent i com de cop i volta tot s'esvaeix i sembla que no hagi passat mai res, en canvi jo em trobo aquí, mirant amb desgana una aranya que intenta filar la seva teranyina. Novament em pregunto: però que carai hi faig aquí? Caldrà fer memòria Enriqueta, em dic a mi mateixa i començar pel principi de la història. Reclzo el cap a la paret bruta, tanco els ulls, intentant recordar i m'endinso en un profund somni.

Em dic Enriqueta Martí i Ripollés vaig néixer a Sant Feliu de Llobregat el 1868, vaig tenir un passat molt distret, algunes de les persones educades que vaig conèixer el qualificarien de tèrbol. Així qualificaria jo el seu concepte d'educació i procedir: tèrbol també. De jove, em vaig traslladar de la meua ciutat natal a Barcelona, buscant feina com moltes altres dones en la meua situació, vaig acabar treballant com una treballadora de la llar, una minyona, ja m'agradava la feina, i tant que m'agradava!, però vo-

lia més, ho necessitava. Sempre vaig ser una dona molt ocupada. Massa i tot. Vaig pensar en convertir-me en una meretriu, una prostituta per aquells que no m'entenguin, i la veritat que era bona. Em passejava totes les nits ja fos en bordells o al port de Barcelona de vegades fins i tot al portal de Santa Madrona². Això si m'omplia, em sentia desitjada, idolatrada, anhelada per una nombrosa quantitat d'homes, tant era de quina classe social fossin, tots volien el mateix i jo contenta, aconseguia de totes maneres el meu segon sou i em sentia tan feliç... Que fins i tot ara recordant-ho, se'm posen els pèls, tots, de punta.

Van anar passant els dies, els mesos, els anys, i tot semblava que anava bé, la vida em somreia, tenia tot el que volia, però de veritat era suficient? Com us podreu imaginar, no. Encara em faltava alguna cosa més. Sé que estareu pensant, quina egoïsta, interessada, egocèntrica i miserable, doncs sí, ho reconec i me'n sento ben orgullosa.

Si no recordo malament, el dia 5 de gener de 1895 em vaig casar amb el meu exmarit, sí, si dic exmarit perquè el matrimoni va fracassar. En Joan mai no va suportar la meva afició als homes, no ho acabo d'entendre, si tothom té les seves habilitats i és el que em fa feliç, hauria d'haver tingut una mica més de consideració igual que ell era un enamorat de la pintura i jo ho respectava.

Sempre deia que no aguantava el meu caràcter estrany, impredecible i mentider, i per descomptat, les meves contínues visites a cases de mala vida, per aquest motiu ens

vam separar i reconciliar unes 6 vegades, si no he perdut el compte... Crec que mai me'l vaig estimar de veritat. Suposo que m'hi vaig casar perquè és el que havia de fer una dona en aquell moment, igual que tenir mainada. Però jo preferia estar-me amb els meus clients al casino bevent whisky, i el fet de no haver tingut mai fills no em va suposar cap problema ja que sempre hi havia algun nen per casa, com m'agradaven!

CAPÍTOL 3: UNA DOBLE VIDA

Obro els ulls després d'un llarg somni i me n'adono que encara no s'ha fet de dia, sembla mentida com de lentes poden passar les hores dins d'una cel·la de mala mort, no hi ha res a fer, estic avorrida, únicament puc pensar i reflexionar sobre tot allò que he fet i que potser no hauria d'haver fet, tampoc vull lamentar-me ni penedir-me'n, perquè Enriqueta, em dic a mi mateixa, ara diràs que no vas gaudir fent-ho... i tant que ho vaig gaudir!, va ser la millor etapa de la meua vida, però com sempre diuen: tot el que és bo acaba algun dia. Maleïda Claudia Elías, que no tens vida? Qui et manava ficar-t'hi? Em repugnes, em repugnes! Llenço una pedra contra la paret i cauen uns trossos de pintura resseca, tan resseca com la darrera llàgrima que vaig deixar sortir del meu cor endurit. Hauria d'haver fet un unguent amb tu i haver-te advertit que no trepitgessis el meu replà! Si no hagués estat per tu, ningú m'hauria enxampat, moltes gràcies, espero que ens veiem aviat... però a l'infern meuca dolenta!

Recordo encara aquells matins plens de pau caminant pels carrers de Barcelona. Eren dies càlids, assolellats plens de vida, en els que una dona com jo que portava dues vides, passava totalment desapercebuda. Com m'agradava

mendicar pels convents, les parròquies i les cases de caritat, i més si anava acompanyada. No sé ben bé en quin moment vaig decidir emportar-me aquell infant de la plaça de Sant Jaume, no ho sé ni m'importa, però al fer-ho, us ho puc assegurar, em va envair la felicitat. El nom de la nena? L'edat? La família? Ni idea, només sé que al rondar tota sola per la plaça vaig acostar-m'hi i li vaig donar un caramel que duia dins dels meus parracs, ella em va somriure i em va agafar de la mà, tenia una mirada plena d'innocència, quan ens vam allunyar de la plaça la vaig tapar amb la meva llarga faldilla i me la vaig endur a casa meva: l'entresòl primera del 29 del carrer Ponent.

Allà li vaig dir que jo era la seva nova mare i que m'hauria d'obeir en tot allò que li digués, perquè si no la pessigaria molt fort. La vaig tancar amb clau en una de les habitacions del meu pis, incomunicada sense portes ni finestres, crec que tenia por, però no em va afectar gaire perquè aquella mateixa nit li vaig tallar el cap sobre el marbre de la cuina, no us puc descriure què vaig sentir, però des d'aquell moment, la meva vida va canviar per complet.

Des d'aquell moment, em vaig anar passejant cada dia pels carrerons del Raval, buscant, amb desesperació una nova pressa, quan la trobava repetia el procés de les altres vegades. Els hi ofería uns dolços, me les emportava de la mà i els hi cobria la cara amb les meves robes. L'avantatge de mendicar amb un o dos infants, és que les monges tenien encara més compassió de tu, i t'oferien més menjar, d'aquesta manera no em calia anar a comprar al mercat

de Sant Antoni. Les nits eren llargues i dures, els nens plo-
raven i cridaven, i jo, perdia grans clients de l'aristocràcia
catalana, perquè m'havia de quedar a vigilar-los, tampoc
podia ofegar-los, perquè no sabia com desfer-me dels cos-
sos. Havia de pensar una altra alternativa. Segur que en-
cara podia treure'n més profit, al cap i a la fi, ara eren els
meus fills, i jo, havia de ser una bona mare. La millor.

CAPÍTOL 4: UNA ALTRA ALTERNATIVA

Lamento no haver trobat una altra alternativa més d'hora, encara podria haver tret més profit d'aquells nens. Tant costava haver-hi pensat una mica més, Enriqueta? Ets una mala mare, ets una mala mare. Em dic mentre em pessigo fort el braç. Amb tot això, es podria dir que en aquell moment, no era una entesa dins d'aquest món, per tant em perdono. Somric irònicament.

M'aixeco amb agilitat del matalàs antic i boterut i em poso a caminar per la cel·la, em paro a pensar els dies que fa que sóc aquí i no em veig al mirall. Vuit mesos mínim. Quin aspecte dec tenir? Em pregunto. Vaig descabellada i em sento bruta, no més bruta que les meves companyes, tot s'ha de dir. Aquí la higiene no és gaire important la veritat. Tant se me'n fum..., segur que estic preciosa. Sempre vaig agradar tots els homes, la meua bellesa era única. Encara recordo el primer moment en que em van preguntar si era proxeneta de nens, una nit boja al casino un senyor de l'alta burgesia catalana, em va il·luminar amb aquesta idea, va ser llavors quan vaig descobrir una altra alternativa³.

³ Sobre el casino de la Rabassada vegeu: <http://blogs.descobrir.cat/misteriosacatalunya/2015/03/02/casino-arrabassada-barcelona-misteris-ruines/>

Vaig deixar de ser aquella pobre criada a qui ningú estimava. I em vaig convertir en una dona poderosa. Gràcies a mi, aquells nens van tenir altres sortides. Els hi vaig obrir un nou món, ple de colors i d'encanteris de màgia i de somnis. Els vaig oferir l'oportunitat de viure una vida plena, al costat de la meva millor amiga. La dolça prostitució.

Alguns jovenets s'hi resistien, els havia de pessigar molt fort perquè m'obeïssin. Els més menuts en canvi, no deien res, només somreien i feien que sí, amb el cap a tot allò que els deia que havien de fer. Únicament estar-se ben quietos i deixar-se tocar per aquells bons homes, que només els hi volien donar amor. Si ho feien bé, després els hi donaria tots els dolços que volguessin, i podrien marxar a casa. Pobrets fillets...com em podien creure? Si després a casa els hi tallava el coll un darrer l'altre...

Cada nit, voltava pel Teatre del Liceu, amb un llibre negre, on hi apuntava els noms de les persones que em demanaven algun petit favor sexual d'algun nen o nena. N'hi havia de tot tipus. Homes, joves, madurs, vells, homosexuals, bisexuals, heterosexuals i la majoria pederastes, em demanaven sexe i plaer, d'altres potser ja impotents l'únic que volien eren carícies i petons. Oferia nens de 3 fins a 14 anys. Sempre a senyors casats de classes benestants que no volien embrutar els seus noms ni les seves respectables professions que acostumaven a ser des de metges fins a polítics, enginyers o empresaris.

Voltant per aquests cercles, tan alts en la seva cartera farcida de diners com miserables en la seva buida doble

vida, em va permetre millorar les meves formes, les meves maneres i, com es evident, fins i tot el meu vocabulari més proper al de les pobres esposes enganyades per aquests burgesos i nobles que buscaven a través meu satisfer els seus més baixos instints.

El 1909 vaig ser detinguda a un dels meus pisos del carrer Minerva de Barcelona acusada de regentar un bordell on s'oferien serveis sexuals. Juntament amb mi, un jove d'una família benestant. No puc dir el seu nom, perquè gràcies a ell i als meus contactes amb les altes personalitats barcelonines, mai vaig ser jutjada per l'assumpte del bordell i el procés es va perdre en l'oblit judicial i burocràtic. Igual que el de la meva llista negra, que ja us faig saber que la nit de la meva detenció, un bon amic meu, va entrar al pis del carrer Ponent, i va emportar-se un simple matalàs vell i esquinçat per tots costats. Com ho va fer si la casa estava rodejada de policies? I si era un policia infiltrat?

I no us pregunteu què hi havia amagat dins del matalàs? Quan vaig avisar el meu amic perquè anés a casa meva, si jo ja estava a la presó? Com sabia que jo havia estat detinguda aquell mateix dia si no el vaig poder avisar de cap manera? I si ell ja sabia que aquell dia m'anaven a arrestar? Quantes preguntes sense resposta... L'únic que us diré és que algú es va emportar el meu llibre negre aquella nit. Tot el que resta, ho deixo en la vostra imaginació.

CAPÍTOL 5: UNA NOVA PROFESSIÓ

Un petit raig de llum ha penetrat en les reixes del penal i m'ha despertat, és trist veure com s'aixeca un nou dia des d'uns barrots. Trobo a faltar veure sortir el sol des dels carrers de Barcelona sentint aquella dolça brisa entre els meus cabells i aquella claror que semblava que mai no acabava il·luminant sempre les façanes del meu meravellós barri.

Algunes de les meves companyes ja s'han llevat i xerren entre elles, unes altres es passegen sense rumb per la cel·la mirant-me detingudament. Què carai volen? Crec que no els hi caic gaire bé. Algun dia deixaran de vigilar-me, i aquest malson acabarà. Quines ganés tinc.

No deu quedar gaire per anar a esmorzar, sento unes claus i un xiuxiueig de fons que s'acosten, el vigilant està a punt d'obrir les portes per sortir al pati. Tinc molta gana. Em podria menjar un nen, però només em donen un crostó de pa. La panxa em fa un soroll molt estrany, estic massa prima. Enyoro aquells temps en què em podia permetre grans àpats, envoltada de gent rica i sofisticada, de plomes i cartes de pòquer... com fruïa, oh dolces nits llunyanes! On sou ara? Torneu a mi si us plau! Per molt que als vespres fugis de la realitat, en arribar a casa obria els ulls, i m'adonava del que de veritat estava vivint. Un infern.

No us podeu imaginar com tenia el meu pis. Estava ple de sacs amb roba de nens, cadàvers per tots els racons de la casa, cabelleres, i petits ossos. No sabia què fer, com me'n podia desfer? Vaig pensar en embolicar els nens i tirar-los a les escombraries, però eren massa, i potser es notaria. També se'm va acudir amagar-los al carrer Minerva i d'altres al meu pis del carrer Tallers, tot i així tenia massa cossos i restes per casa, per molt que els empaquetés a les parets del meu replà, no me'ls podia treure de sobre. Un dia passejant pel meu carrer, vaig veure un home tirat a terra, demanant a crits una cura per la malaltia que l'estava matant, la temuda tuberculosi, me'n vaig riure una mica, ho trobava sobreactuat, però a l'entrar a casa i veure el panorama que tenia muntat, una llum em va il·luminar el cervell i vaig descobrir una nova vocació.

Em vaig passar la nit, trinxant, tallant, i aixafant, restes de criatures que havia matat aquell mateix dia, vaig començar amb un nen molt petit, em va ser molt fàcil, treure-li el greix, la sang els cabells i barrejar-ho tot dins d'un pot, allò semblava una poció màgica. Vaig fer el mateix amb els altres nens que tenia i vaig anar convertint-los en pomades, filtres, unguents i cataplasmes. Pensareu que estava boja... I com estaven llavors els qui m'havien dut, amb els seus vicis secrets, a aquesta situació? Què fàcil és acusar-me. Potser ho és, simplement, perquè jo confesso. Altres, molts, tots, van callar.

Després al ser mitja nit, vaig sortir amb un carro al costat de casa meva, a la plaça de la Mercè, intentant vendre

alguna d'aquelles estafes a algun pobre malalt, si us sóc sincera, no vaig tenir gaire èxit, ningú acceptava la quantitat de diners que demanava per cada unguent, no s'ho podien permetre. Potser havia de provar de vendre-ho en un altre barri, com ara Les Corts o Sant Gervasi, zones on la burgesia catalana, temuda per una malaltia que no tenia cura amb la medicina tradicional, pagaria grans sumes de diners pels meus remeis casolans. Ara ja sabia com desfer-me dels pròxims cossos. M'havia convertit en una re-meiera professional. Però el millor estava per arribar.

CAPÍTOL 6: LA MILLOR REMEIERA

Sabeu què vol dir, estar a la glòria? Així em sentia jo en aquells temps, tot funcionava i anava sobre rodes, res no m'aturava, Déu era al meu costat acompanyat d' un camí ple d'alegries. La vida mai havia estat tan dolça. Ploro. Ploro de nou! Ploro i m'eixugo les llàgrimes, què se'n farà de mi?

Em vaig convertir en una dona de vida monòtona, al matí mendicava, amb un o dos nens, durant les tardes oferia serveis sexuals com a proxeneta especialitzada, i a la nit, preparava pocions i ungüents per després vendre'ls a les places de la ciutat, estava realment ocupada. Guanyava una fortuna amb les meves estafes, tothom me'n demanava, però només els hi donava a aquells que de veritat ho podien pagar.

Vaig deixar de ser prostituta gràcies aquest segon sou. Al tenir tants clients, vaig començar a escriure un llibre, amb una llista de noms de famílies i personalitats molt importants de tota Catalunya, que consumien els meus remeis. També rebia cartes i notes escrites amb un llenguatge xifrat on hi havia receptes i pocions amb una cal·ligrafia molt elegant, tot ho guardava en un llibre molt antic amb tapes de pergamí, que com ja sabeu, va desaparèixer la nit

de la meva detenció. Es veu, o això he sentit, que aquesta llista ha estat molt polèmica durant els últims mesos, ja que la població creu que és una llista dels meus clients rics, i tenen raó, el que no saben és que la policia, molt amiga meva, està intentant que aquesta llista no transcendeixi.

Les autoritats, després de la Setmana Tràgica⁴, els hi ha agafat por que es formi un motí popular i han calmat els ànims de la gent, fent que el diari ABC, publiqui un article on expliqui que a aquesta famosa llista, només s'hi troben noms de persones a qui jo Enriqueta Martí, he mendicat i estafat amb les meves mentides i precs. Pobres autoritats, com ho intenten amagar!, Gràcies a ells, tota aquesta gent ha quedat camuflada i mai pagaran els seus crims de pederàstia i de comprar restes humanes per guarir la seva salut. En tot cas, ho pagaré jo. Que més els hi dona a les classes populars? Estan tan ocupades en venjar-se de la gent rica, que ni s'han parat a pensar on són tots els seus fills i filles, encara que ja se sospitava que algú s'emportava els nens petits i que desapareixien sense deixar rastre... tan bé ho feia?

Vaig segrestar un nombre indeterminat de criatures. Si us sóc sincera després de la primera dotzena, vaig perdre el compte Bé dic dotze, perquè en el moment de la meva última detenció van trobar en diversos pisos de Barcelona

⁴ Per trobar més informació sobre la Setmana Tràgica busqueu aquí: <http://www.elpuntavui.cat/article/-/19-cultura/289011--100-anys-de-la-setmana-tragica-.html?tmpl=component&print=1&page=>

els ossos d'un total de dotze nens, es veu que havien estat exposats al foc. Pobres forenses..., deuriem tenir una feina-da per destriar els cossos de cada petit..., faig una riallada tota sola, què mortífera sóc i com m'agrada.

CAPÍTOL 7: L'ENTRESÒL PRIMERA DEL 29 DEL CARRER DE PONENT

Camino tota sola pel pati del penal, anant d'un lloc a l'altre, donant voltes sense rumb, suportant les mirades i ganyotes de les meves desgraciades companyes que em miren des de l'altra banda de la reixa, crec que no em suporten ho sé, perquè sento com parlen de mi a les dutxes, es pensen que tinc les autoritats a favor..., quina bajanada! Que inventin rumors si volen, de totes maneres algun dia seran recompensades, n'estic segura. És difícil definir les dones, són totes tan iguals, sempre me les miro i em diverteix, algunes s'insinuen al vigilants perquè els avancin la condicional, d'altres en canvi ofereixen favors sexuals a les autoritats amb la condició de poder escapar després, i unes altres com jo, ens resignem a esperar a que tot acabi d'hora, el que totes tenim i ens caracteritza és que som meuques dolentes sense cor ni cap tipus de sentiments, bé, parla per tu Enriqueta..., em diu la meua veu interior.

Començo a rellegir algunes pàgines antigues del meu estimat diari, mirant i recordant aquells bons temps que han quedat en l'oblit. Em paro tot d'una en la pàgina que vaig escriure el dia que vaig raptar la meua última presa, clar que fins aquell moment jo no ho sabia. Diu així:

10 de febrer de 1912

Surto com cada matí a passejar-me pels carrers del Raval, camino fins el carrer sant Vicenç i m'aturo, m'assec en un banc miro com passa la gent, com fan el seu dia a dia sense preocupar-se per si els seus fills són a casa sans i estalvis o pel contrari, convertits en una miserable pomada. Observo una petita nena que es deixa de la mà de la seva mare, i es posa a córrer per la plaça, és molt bonica, la mare la crida pel nom de "Teresita" de cop em recorre pel cos unes ganes terribles d'endur-me-la, estic extasiada, la necessito. El meu jo interior em diu que no, que pot ser perillós, que pertany a una classe social més alta, que m' enxamparan, que hi haurà una gran indignació popular..., però què carai? Aventura necessito, ara em toca gaudir d'aquesta vida plena que tant m'ha costat d'aconseguir. M'acosto cautelosa al costat de la menuda i li ofereixo un caramel, em mira estranyada però tot i així allarga la petita mà blanca i l'agafa. Tot just l'estiro de la mà i me l'emporto uns carrers més enllà, es posa nerviosa al veure que ens allunyem i comença a cridar. La tapo amb els parracs negres i intento ofegar-la fent-li veure que si crida serà molt pitjor. Arribem a casa i la descobreixo, plora i la pessigo molt fort. Li tallo els cabells i li canvio el nom pel de "Felicidad" li faig saber que els seus pares són morts i que ara, jo sóc la seva nova mare. La tanco a l'habitació on tinc la meua altra filla, l'Angelita filla real de la meua cunyada, Maria Pujaló, robada el dia del part per mi mateixa, dient-li que és morta i que se'n obliidi. Què innocent, pobra... Les tanco a l'habitació com de costum, i em dirigeixo a la cuina a seguir amb les meves tasques del dia a dia, converteixo greix en mantega, coagulo la sang, faig

pols amb els últims ossos que em queden dins d'un sac i els exposo al foc, bé, petites feines de la llar.

Passo la pàgina i veig que està en blanc, per què carai no hi vaig escriure res més? Potser estaria ocupada... vés a saber. El vigilant m'obre la porta de la meva cel·la, hi torno a entrar, m'estiro al llit, i miro el sostre. Intento recordar què va passar després d'haver raptat la petita "Teresita" si arribo a saber que arran d'haver-la segrestat, la meua vida cauria en picat, us puc ben jurar que la deixo en aquella plaça aquell 10 de febrer.

Teresa Guitart i Congost, era filla d'una família benestant, com ja em veia venir en el moment en què la vaig raptar, tothom la va buscar per tot arreu, i aquest cop sí que hi va haver una gran indignació popular, ja que es demostrava que el temor de la població era cert i que les autoritats havien estat molt passives amb aquest tema, es podria dir que hi va haver una petita revolta; què exagerats!, trobo que no hi ha per tant.

Recordeu quan he dit, que tot el que és bo acaba algun dia? Doncs bé, fins llavors, les coses, encara no anaven del tot malament. Va ser una veïna tafanera, recordeu Clàudia Elías? Doncs aquesta maleïda va ser la qui va trobar la pista de "Teresita" bàsicament, les va veure jugant des d'un finestró del pati interior d'una escala. Com us podeu imaginar era el meu pis, l'entresòl primera del número 29 del carrer de Ponent. Faria el que fos per canviar aquell miserable 17 de febrer, merda!

Li hauria d'haver clavat un ganivet al coll en el moment en què em va preguntar si aquelles nenes amb els cabells rapats, eren filles meves, però no, burra de mi vaig haver de tancar-li el finestró als nassos, i no dir-li res. Com anava a saber que després ella estranyada, ho comentaria als seu amic el matalasser, qui tenia la matalasseria just a sota de casa meva. Simplement era un xafardeig d'escala, li deuria explicar que sospitava que aquella nena fos "Teresita" i també li faria dubtar sobre l'estranya vida que portava la seva veïna de l'entresòl, és a dir jo. Clar que com tots ja sabeu, els rumors i les xafardereries s'escampen, i el matalasser angoixat li va fer arribar a un agent municipal, José Asens, i aquest ho va fer saber al seu cap, el brigada Ribot. Bé, en quest moment es podria dir que no m'havien enxampat del tot, no va ser fins aquell 27 de febrer que amb l'excusa d'una denúncia per tinença de gallines al pis, el brigada Ribot i dos agents més em van venir a buscar, als safarejos del carrer Ferlandina.

Era un dia més de la meva vida tan monòtona, només estava allà xerrant amb les altres dones i rentant tres llençols bruts, van arribar i totes les bugaderes van callar. Em van fer saber la denúncia davant de tothom i vaig haver de suportar les rialles i comentaris de les senyores vídues que xafardejaven des de l'altre costat de la font, clar que jo em feia la sorpresa i sense oposar cap resistència els vaig acompanyar fins a meu pis, no volia aixecar cap sospita com podreu comprendre. Reconec que en aquell moment, sí que em va entrar una mica de por, vaig començar a pen-

sar en les nenes que tenia a casa, en si em delatarien o pel contrari em farien passar per la seva mare i em defendrien, m'havien de tornar el favor, no les havia matat el dia que es van abocar al finestró, em van fer molta pena, potser una part de mi els havia agafat estima. Al cap i a la fi, l'Angeleta portava tota la vida amb mi, i només l'havia venut dos o tres cops, li tenia més estima que a les altres criatures. Però què t'empatolles Enriqueta! La volies ben morta i més quan va declarar que havia vist com mataves en Pepito. Sí, en Pepito, un nen de 5 anys que sempre em deia mare, i que vaig segrestar i matar a la taula de la cuina abans que la Teresita estigués a casa. Em va estranyar que declarés tal cosa, si sempre feia la feina quan dormien i no se'n adonaven, probablement ho va veure i va córrer a amagar-se al llit i fer-se la dormida. Però quin carai d'estima els hi havia de tenir a aquests nens, si jo no tinc cap mena de sentiments, i tinc el cor gelat, si els tingués aquí davant us puc ben assegurar que els hi separaria el cap de les espatlles!!! Merda!!!

Trenco un tros de paper del diari i l'arrugo. Estic farta, i sola, no tinc ningú al costat, vull morir-me ja!!! On és aquell maleit ganivet de fusta? Sento que ja em vénen a buscar, espereu una mica, espectadors, la funció encara no acaba només es tanca el teló, això indica que hi haurà una segona part, de segur que tindrà un final feliç per a tots, però que arribi ja, li dic a Déu, que arribi ja...

CAPÍTOL 8: ENTRE INSPECCIONS I DECLARACIONS

Miro amb desgana el tros de pa sec que m'han posat per dinar, m'estan matant de gana, això és una injustícia, no m'ho mereixo. Fins fa poc, era jo qui donava mal menjar, entre patates i pa dur les nenes podien sobreviure perfectament. Les vaig tenir una bona temporada a totes dues, els hi deixava fer moltes coses no se'm podien queixar gaire, fins i tot sortien de l'habitació quan marxava a comprar, clar que es pensaven que no ho sabia, pobres ximpletos, com no anava a saber-ho si mai posava la clau al sortir de la seva habitació, si us sóc sincera, no m'importava, mentre no sortissin a les finestres i balcons, a mi ja m'estava bé, el que no sabia és que després em delatarien davant la policia i declararien més coses del compte i acabaria... bé, on sóc ara.

Elles s'aventuraven a explorar la meva preciosa casa, tota decorada de forma estranya, descobrint de vegades sacs amb roba de nen plena de sang, possiblement d'en Pepito, que havia estat l'últim que havia degollat, petits secrets que s'amagaven a casa meva. Ja m'estava bé, que hi rondessin, així es feien a la idea del que els hi passaria a elles si no feien bondat. Quan arribava em feia la boja i les pessigava i escridassava molt fort perquè tornessin a

la seva habitació, com em divertia fer-ho, em sentia tan poderosa.

Em va saber greu que retornessin la “Teresita” als seus pares, trobo que va confessar molt ràpid, massa i tot. En canvi la identitat de l’Angeleta va ser més difícil de concretar, a causa de les meves vaguetats en les primeres declaracions, els policies no sabien concretar del tot d’on havia sortit aquella nena, i clar, jo no anava a confessar que era filla de la meva cunyada com us podeu imaginar, l’únic que li havia dit a la petita és que el seu pare es deia Joan, és a dir, sostenia que era filla meva i del meu exmarit, clar que el mal parit d’en Joan, sense que ningú el cridés es va personar davant del jutge per voluntat pròpia de seguida que va saber que m’havien detingut i va declarar que feia anys que no vivia amb mi i que no sabia d’on havia sortit aquella nena, pobre inútil, no tenia res més a fer no, havia de fotre’m i enfonsar-me encara més en la merda. Després de les declaracions d’aquest poca vergonya, vaig haver de confessar que l’havia agafat nascuda de feia poc. Tampoc n’hi havia per tant, al cap i a la fi, era la seva tieta política.

Amb tot això, ja us avanço que després d’haver inspeccionat el meu pis i haver trobat les dues criatures, vaig ser detinguda i desallotjada de casa meva per la policia aquella mateixa nit, clar que després, algú va entrar a casa i va robar aquell famós llibre..., ho recordeu? En aquell moment les coses només feien que empitjorar, la vida havia canviat per complet m’havia donat l’esquena en poc menys d’un dia, i de cop i volta em trobava en una petita

cel·la de la comissaria via Laietana mirant el sostre i respirant fons, suplicant a Déu que tingués compassió de mi, que m'acompanyés en aquest camí que tot just començava que no se m'emportés encara, que el final no m'havia arribat. Al cap i a la fi ja m'havien enxampat, el pitjor estava per arribar.

I com podreu comprendre, va arribar. En una segona inspecció al pis, els meus petits secrets es van anar destacant. Efectivament es va trobar el famós sac del que parlaven les nenes, amb roba de nen tacada de sang i el ganivet d'escorxar, era el meu estri preferit, podia extreure la pell molt fàcilment. Em facilitava la feina. També van trobar un altre sac amb roba bruta però que tenia ossos humans de petites dimensions al fons, n'hi havia uns trenta, o això havia llegit al diari, també posava que els ossos tenien marques d'haver estat exposats al foc, què intel·ligents els forenses eh?... Com me'n hauria desfet si no? Gràcies per descobrir el que era evidentíssim.

Recordo que em va costar dies anar cremant tots els ossos, era la feina més feixuga, tan pesada que vaig estar a punt de contractar algú que ho fes per mi, total, guanyava un munt de pessetes, i no gastava res, per tant, m'ho podia permetre. També van revelar el meu saló, una de les meves habitacions preferides de casa, era la meva favorita, perquè era molt diferent de la resta, la premsa la va arribar a nomenar "l'habitació vermella" Estava sumptuosament decorada amb un armari preciós on hi guardava bonics

vestits de nen i nena, també tenia dissenys exclusius de les millors modistes del moment, Maria Molins, Gertrudis Revoltos entre d'altres, elles ja coneixien la meua doble vida els hi interessava el personatge que representava, era l'enllaç entre la burgesia i la classe baixa si necessitaven res, només havien de demanar-m'ho. Aquesta habitació, va impactar els mitjans de comunicació perquè contrastava amb la resta del pis que era d'una gran austeritat i pobresa i on pesava sempre una estranya mala olor, normal, vivia rodejada de cadàvers. En una altra habitació tancaada amb pany i clau van trobar l'horror per la premsa i la felicitat per mi que amagava. A l'estança hi havia cap a una cinquantena de gerres, pots i palanganes amb restes humanes en conservació: greix fet mantega, sang coagulada, cabelleres de criatura, pols d'os, moll d'os... També pots amb les pocions, pomades, unguents ja preparats per la seva venda, pagaria per veure la cara que van fer els agents quan van veure tot aquell rebombori.

En aquest moment, es podria dir que m'havien descobert del tot, no hi havia marxa enrere, el meu cas ja estava destapat, tothom sentia el meu nom per tot arreu. Barcelona em coneixia.

Fins aleshores, encara no havien descobert el que amagava als altres pisos on havia viscut, però tot i així ja havia estat traslladada a la presó de Reina Amàlia. Els agents, van seguir la inspecció investigant dues de les cases on havia viscut. Un pis al carrer Tallers, un altre pis al carrer Picalqués i una caseta al carrer Jocs Florals, a Sants. En els

dos pisos es van trobar emparedats en falses parets i sotes restes humanes de criatures, allà els policies es deuen alarmar una mica més... En el jardinet de la casa del carrer Jocs Florals van trobar o això em suposo, la calavera d'un nen de tres anys, que havia deixat feia poc, no em pregunteu el nom perquè no me'n recordo, segurament trobarien una sèrie d'ossos que corresponien a nens de tres, sis i vuit anys. Alguns ossos encara tenien peces de roba, un mitjó pobrament sargit i altres peces de roba que indicaven que tenia costum a segrestar nens de famílies molt pobres amb escassos mitjans per buscar el fill desaparegut. Com podreu entendre, amb tota la feinada que tenia, no tenia temps ni ganes de treure'ls-hi la roba, ara ho penso i sincerament, potser hauria d'haver estat més discreta.

Hi havia un tercer habitatge, a Sant Feliu de Llobregat, propietat de la meua família, on també hi havia deixat restes de cossos que em sobraven en gerres i pots. La casa pertanyia a la família Martí, i era coneguda pel sobrenom de Lindo, però estava totalment tancada per la mala administració del meu pare.

Quin desgraciat el meu pare, maleït vell ja podries estar ben mort, encara va embolicar més la troca. Els últims mesos abans que fos detinguda, el meu pare, Pablo Martí, malalt psíquic, va estar vivint amb mi unes setmanes, ell sabia l'existència de les dues nenes, però no li deixava acostar-se, sempre m'obeïa, sinó sabia que l'ingressaria a l'hospital de la Santa Creu. Abans de la meua detenció,

vaig intentar dirigir-me al meu pare amb un paper escrit a llapis recomanant-li que en el moment en què el jutge anés a prendre-li declaració no digués que a casa meva hi havia una altra nena a part de la Teresita, va ser molt intel·ligent per part meva, però és clar, aquest paper com fàcilment us podeu suposar, va ser interceptat pel jutjat i unit als actes.

Sóc dins dels lavabos plorant. Em sento dèbil i invisible, totalment transparent. Ja no sóc la que era. Aquella dona poderosa i màgica ha quedat en l'oblit. Tinc por. No vull mostrar cap emoció... Merda! si jo creia que no tenia sentiments... Estava equivocada la situació ha canviat, jo he canviat. Demà és el dia. Hauré de declarar davant de tothom els meus crims de pederàstia i remeiera abans del judici final. No estic preparada no ho vull, no ho vull!! Pengeu-me, claveu-me un ganivet!! Us ho suplico si us plau, feu-me un dona lliure, deixeu-me fugir d'aquest espant de vida, d'aquest malson interminable, d'aquesta tempesta negra i fosca que se m'endú cap a l'infern... De veritat algú mereix aquest sofriment? Surto del lavabo i m'eixugo les llàgrimes. Me n'adono que hi ha un home vestit de negre mirant-me fixament des de l'altra banda dels barrots, és molt inquietant. Potser és un inspector, o la mateixa parca que em ve a buscar. Tant se val, no em volen morta encara, hauré d'esperar una mica més.

CAPÍTOL 9: DIES DE DECLARACIONS

Sento com s'obren les portes de la meva cel·la, intento fer-me la dormida, però un guàrdia entra, m'agafa del braç i em fa aixecar. Les companyes es miren entre elles confuses. No saben que avui he d'anar a declarar tampoc els ho he dit, no els interessa el més mínim. El guàrdia em diu que tinc dos minuts per rentar-me la cara abans de traslladar-me al Palau de Justícia, em posa les manilles i em diu que li posi fàcil, que si no serà pitjor per mi. Jo obeeixo i l'acompanyo juntament amb dos agents més al cotxe de policia. Se'm tanquen els ulls, no he pogut dormir en tota la nit, em desvetllava, tenia atacs d'ansietat i d'angoixa, plorava molt, ara ja no. No em queden llàgrimes. Tot està perdut. Com he acabat aquí?

El cotxe, envoltat de periodistes surt accelerat de la presó agafant rumb fins al Palau de Justícia. En arribar em treuen del cotxe de mala manera tapant-me la cara, mentre estant al meu voltant, la població crida falsedats i incongruències sobre mi, em llencen objectes i m'intenten agredir. Se me'n fum. Em recorren diferents sensacions al cos però totes són negatives. Tant mal he fet? Tant m'odien per fer-me això? Em fan entrar per la porta gran i em dirigeixen cap a una sala de l'interior, m'assec a una cadira

i espero, espero a què, em pregunto. Tot d'una entren dos agents i un advocat, no els saludo, només tinc ganes de tallar-los el cap, s'asseuen, em miren de dalt a baix i obren un arxiu on hi ha el meu nom a la portada, llegeixen quatre punts escrits a tinta i comencen a interrogar-me. Evidentment, em pregunten sobre la presència de "Teresita" Guitard a casa meva, jo inventant-me ràpidament una excusa els hi dic que la vaig trobar perduda i amb fam el dia abans a la Ronda de Sant Pau i que pensava retornar-la als seus pares aquell mateix dia... Un agent em fa saber que Claudia Elías ha desmentit això perquè diu que ja l'havia vist a casa molts dies abans de la detenció. Això no val, és trampa, m'estan fent declarar successos que algú ja ha declarat abans que jo, ningú voldrà creure la meva versió, merda! Sóc innocent.

Us prometo lectors que si ara mateix tinguéis la meva veïna al davant, l'espellaria fins que no en quedés un bocí. Al final he confessat que me la vaig endur a casa perquè em sentia sola i necessitava companyia. Els agents apunten i no diuen res. La policia ha fet saber a l'advocat que pel testimoni d'en Joan el meu marit, el meu primer cognom és Martí, no Marina. Amb aquest cognom em feia conèixer i llogava pisos on gairebé sempre em feien fora per no pagar el lloguer. Bon testimoniatge d'en Joan, no creieu? Ja que no sabia fer de marit, d'alguna manera havia d'omplir aquell buit que portava a sobre.

M'han preguntat sobre la presència d'ossos i altres restes humanes a més de les cremes, pocions, cataplas-

mes, pomades i botelles amb sang, preparades per vendre, que hi havia al pis, i pel ganivet d'escorxar, els molt intel·ligents, m'han fet saber que segons els forenses, havien estat sotmesos a altes temperatures. És a dir: havien estat cremats o bullits per treure'n el moll. No entenc per què m'expliquen coses que jo mateixa sé com he fet.

Tot i així he intentat explicar que faig estudis d'anatomia a casa, i el perquè dels ossos però m'he sentit massa pressionada pels agents que em miraven fixament cada petit moviment que feia i he acabat confessant que sóc o era remeiera i que utilitzava els nens com a matèria primera per a fabricar els remeis. Ja posats a explicar, els he fet saber, que n'era una experta i la més entesa en confecció dels millors remeis, els meus preparats eren els millor pagats per a gent de bona posició social. En un moment de debilitat, els he suggerit que no deixin d'investigar els meus altres habitatges que encara poden trobar més coses que a la premsa li agradaria saber com ja sabeu al carrer Tallers, Joc Florals i Sant Feliu de Llobregat. No sé perquè ho he dit, potser m'he fet a la idea que d'aquí poc seré condemnada i he volgut que els que s'han beneficiat dels meus serveis com a alcavota per a pedòfils i com a remeiera tinguin la mateixa sort que jo, encara que tot i en aquest moment d'ira no he revelat cap nom dels meus clients. He estat molt fidel, ja poden estar ben tranquils senyors, aquí a la que mataran és a mi i no tardaran en fer-ho. Pel que fa a en Pepito, m'han preguntat on era, els he dit que ja no és amb mi que me l'he endut al camp perquè s'havia posat

malalt. Repetia la mateixa excusa que els havia donat a la meua veïna el dia en que em va preguntar pel nen estranyada de no veure'l ni sentir-lo. En Pepito va arribar a mi perquè una família me'l va confiar, em va dir que me'n fes càrrec, què voleu que us digui! De vegades els pares han de ser conscients al saber a mans de qui deixen els seus fills i en aquest cas van ser uns imprudents per tant em considero innocent. Els agents saben de l'existència del petit tant pel testimoni de l'Angeleta com pel de la veïna.

El testimoni del seu assassinat donat per l'Angeleta més les proves de la roba trobada al sac, el ganivet i algunes restes de greix fresc, sang i ossos, han fet caure la meua brillant excusa. Tampoc he pogut justificar quina era la família d'en Pepito per tant crec que els ha quedat clar que en Pepito és un altre nen segrestat, no cal ser molt viu per saber aquest fet, penso.

M'han comentat el cas d'una mare immigrant aragonesa d'Alcanyís que em va reconèixer a la premsa l'altre dia. Diu que sóc la segrestadora del seu fill de mesos, uns sis anys abans, el 1906, com me'n anava a recordar? Només sé que era una dona esgotada i afamada per un viatge molt llarg des de la seva terra, i que jo amb la meua amabilitat vaig aconseguir que em deixés la criatura per després allunyar-me'n i desaparèixer. La mare, que reclami, que mai recuperarà el seu fill, el vaig convertir en un miserable remei si no recordo malament. Pel que fa el tema d'Angeleta, en Pujaló, ha declarat que la nena no és filla seva i que mai he parit. Em volen fer un examen mèdic que

corrobori aquest fet i es pugui demostrar la veritat. Finalment he acabat confessant que com tots sabeu l'Angeleta és filla de la meva cunyada.

Els agents i l'advocat han quedat parats, ho he confessat tot, he perdut els papers, estic acabada, exhausta, condemnada a mort al foc etern. L'advocat em fa saber que en uns mesos passada ja una mica la indignació popular, tindrà l'últim judici on es dictamini la meva sentència. Fins aleshores, seguiré estant reclosa a la presó de Reina Amàlia, com tot aquest any. No m'hi oposo. El policies em fan aixecar i se m'emporten. Sortim per la porta posterior. I entro al cotxe. Està plovent. Barcelona plora, però aquest cop, jo ho faig amb ella.

CAPÍTOL 10: EN L'ESPERA

11 de maig de 1913

Novament em trobo en aquesta cel·la mirant de reüll aquella aranya que ja ha teixit la seva teranyina que ja ha trobat el seu lloc on podrà viure i ser feliç, bé al contrari que jo. A ella res no l'atura no, és forta com ningú més i per molt que ara hagi trencat la seva casa, ella no es pensa rendir, no deixarà de teixir i de seguir filant, per tornar a tenir-ne una de nova. L'aranya sóc jo lectors però en aquells temps passats, que ara recordo amb nostàlgia mentre ploro.

Miro al meu voltant. Soledat, sento, com sempre assegada al llit intentant escriure alguna cosa un simple 11 de maig omplint aquestes pàgines blanques abans que no arribi la meva hora, esforçar-me per expressar de la millor manera possible com em sento, i com m'he sentit. Vull ser innocent, vull tornar a la meva vida, vull que tot acabi d'hora que res no hagi passat mai, despertar-me ara mateix d'aquest malson, que Déu em perdoni, que el món oblidi el que he fet i em deixi anar al cel..., és molt tard per penedir-te Enriqueta. Ara ja està tot fet i tot dit, només pots esperar que arribi el dia tan desitjat per ells i tan temut per tu. No ho vull de veritat que no ho vull!! Però t'ho mereixes em diu el meu jo interior. Oh merda vols

callar ja!! Deixa de parlar-me, deixa ficar-te al meu cap! Di-ent-me tot el que he fet malament. He matat, he prostituït, he violat, he estafat, m'he aprofitat, he jugat brut, massa brut!! Ja ho sé, i tant que ho sé!! Però... què vols que hi faci? Tot està perdut, no hi ha marxa enrere.

Vosaltres creieu en el destí? No penseu que les persones potser estan destinades a fer alguna cosa? Llenço aquesta pregunta retòrica intentant convence'm a mi mateixa que si hagués tingut una altra vida, hagués acabat aquí de totes maneres perquè era el que Déu tenia preparat per a mi, era la meva missió. Per què m'ha tocat viure aquest destí? He tingut molt mala sort la veritat. Moriré jove i sola acompanyada de la foscor i la penombra, en un camí inacabable ple d'espants i les pitjors pors de cadascú.

Però, sabeu què us dic? Que tot i així, ningú podrà oblidar la meva història, quin és el meu nom, qui he estat i que he fet, em convertiré en una llegenda per a la ciutat, s'escriuran llibres, diaris, revistes, reportatges, obres de teatre, en el meu honor. Els carrers portaran el meu nom, Barcelona recordarà la meva història, i potser d'aquí 100 anys qui sap, la gent encara visitarà casa meva per recordar i investigar què hi havia darrere d'Enriqueta Martí. Doncs estimats lectors jo mateixa us he respòs la pregunta. Avarícia, tristesa, ràbia? Podrien ser totes tres correctes, però només llegint la meva història i coneixent-me una mica més, arribareu a la conclusió que tant heu buscat. Després

de tot, aquestes no són les memòries d'una duquessa, ni d'una reina, aquestes són una altra classe de memòries.

Sento com s'obre la porta de la cel·la, el vigilant ens fa sortir a fora. M'aixeco decidida i trepitjo l'aranya que ha caigut a terra, mentre es recargola i s'encongeix, jo decidida surto al pati, ja és hora de prendre l'aire.

Obro els ulls després d'un llarg viatge. On sóc? El meu voltant és negre, no veig ni sento res, el silenci m'envolta, m'aixeco i... no tinc cap mena de dolor em trobo perfecte!, millor que mai! Quina sensació més dolça. Però... no em veig, només em toco i comprovo que segueixo sent jo, que segueixo sent Enriqueta Martí. Què ha passat? Estic morta o en una altra vida potser? Només recordo haver-me adormit la matinada del 12 de maig de 1913 però, quin dia és avui? És més, existeixen els dies? I les hores? I els minuts? I el temps?

Doncs sí, lectors, he mort. Les meves companyes m'han donat una pallissa en un dels patis del penal. Bé, en algun moment m'havia d'arribar l'hora, a més a més un metge em va comunicar que tenia càncer feia poc, així que no em quedava gaire temps de vida. Suposo que ho utilitzaran d'excusa, per justificar la meva mort. Com que el meu procés era en fase d'instrucció, el meu assassinat no ha donat l'oportunitat que en un judici se sabés tota la veritat i tots els secrets que amagava encara, què ximplets que sou!

M'han enterrat amb molta discreció a la fossa comuna del Cementiri del Sud-oest, situat a Montjuïc de Barcelona.

Es diu que l'home de negre que m' observava els últims mesos de vida, va contractar unes altres preses perquè em matessin el dia 11 de maig a l'estona d'esbarjo. Què poc original... si ja em veia a venir que les companyes algun dia d'aquests pagarien les seves desgraciades vides amb mi. Tot i així cal dir que la meva mort, no ha estat contemplada per la premsa. Els periodistes han fet saber a la gent que he marxat a un altre lloc i que m'estic morint de càncer... faig una ganyota i somric, que potser encara em volen viva?

CAPÍTOL 11: ESDEVENIMENTS IMPORTANTS POSTERIORIS A LA MEVA MORT

Camino pel no-res, mirant, buscant alguna llum, algun signe de vida però malgrat els esforços que faig, tot és inútil. Us he de dir que després de la meva mort, si comencem a reprendre una mica els personatges, veiem la quantitat d'aquests que han anat desapareixent posteriorment.

L'alcalde de Barcelona ha mort molt poc després de la detenció, Luis Antonio del Olmet un periodista infiltrat en el meu cas, ha estat assassinat al teatre per un poeta, el meu estimat notari, ha aparegut decapitat al port de Barcelona, el cap de policies ha estat destituït, el governador de Barcelona s'ha esfumat cap a Madrid, on més tard ha estat implicat en altres assumptes, i el més impactant de tot això, és que després de la meva mort, han tancat la presó de Reina Amàlia... Deuen estar de dol segurament.

Em sorprèn que hagi desaparegut dels mitjans de comunicació tan ràpid es veu que és per culpa d'aquest enfonsament que hi ha hagut. Com es deia el transatlàntic aquell? Ah sí, el Titànic. Encara que per aquelles dates jo, estava reclosa a la presó, però igualment vaig deixar de

ser notícia, els hi interessava més tenir-me callada i deixar córrer el meu cas⁵.

⁵ Per llegir sobre la mort d'Enriqueta Martí, consulteu a l'hemeroteca que fa referència al 13 de maig de 1913: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1913/05/13/pagina-3/33336536/pdf.html>

CAPÍTOL 12: DIUEN

Sembla mentida la increïble repercussió que ha tingut la meva mort. Encara no m'ho puc ni creure. Però... Enriqueta, si estàs morta. Ho sé pesada i en sóc conscient. Ai mare meva!! Però amb qui carai parlo? Que potser m'he tornat boja? Llenço aquesta pregunta a l'aire, ningú respon, probablement era la meva consciència, últimament ens avenim molt.

Com us anava dient, el meu personatge encara un segle després de la meva mort, ha passat a la història sobretot en l'àmbit cultural, diuen que el 2011 va estrenar-se un musical basat en la meva vida, el nom us el podeu imaginar no? La vampira del Raval es deia. La lletra era d'un tal Josep Arias Velasco i la música d'Albert Guinovart, no sé qui són aquests dos personatges, no els conec de res però em sorprèn la imaginació que van tenir al representar tan bé la meva vida, tot i que ja estigués morta feia un segle. Us he de fer saber, que en l'àmbit literari, s'han escrit grans obres bibliogràfiques sobre mi, diuen que possiblement són de les millors que s'han redactat en la història de la humanitat , o ara potser me'n vaig...en serien alguns exemples:

Marc Pastor *La mala dona*.

Miquel G. Aracil *Vampiros: mito y realidad de los no-muertos.*

Pierrot *Los diarios de Enriqueta Martí.*

Fernando Gómez *El misterio de la calle Poniente.*

Corominas, Jordi 'Barcelona 1912: *El caso Enriqueta Martí.*

D'entrada, em puc fer a la idea que són unes obres molt bones. Totes tenen uns títols commemoratius, que diuen alguna cosa sobre mi. Ara, que siguin certes ja ho poso en dubte. El que és evident, és que cap d'aquests autors m'ha conegut, per tant m'imagino que no hauran escrit la meva història al peu de la lletra... com ja vaig dir en el seu dia, només el qui llegeixi aquests papers en brut, o aquesta mena de diari secret, podrà conèixer realment la meva història, podrà aconseguir desemascarar què amagava l'autèntica Enriqueta Martí.

Diuen que hi ha una joveneta de Barcelona, que està fent una recerca sobre mi, Déu ni do!! Quina valentia!! Encara que haurà d'anar amb compte, perquè avui dia, els mitjans de comunicació estan plens de mentides... pobreta meva, tant de bo estigués viva per poder contestar-li totes les preguntes que té sense resposta, també li faria saber totes les incongruències i falsedats que s'han escrit sobre mi. Li signaria aquestes memòries i les hi regalaria perquè les pogués llegir a tothom, voldria que m'ajudes a ser un personatge històric per a Catalunya, creieu que ella voldria? Home Enriqueta, dubto que volgués ser amiga teva, després de tot el que has fet... ho sé, consciència,

però tot i així pregunto: si vaig ser tan dolenta i vaig fer tant de mal, com és que hi ha gent que encara parla de mi avui dia, com és que he tingut tanta repercussió? No seria millor, arxivar el meu cas i oblidar-ho per sempre? És una pregunta que em passa pel cap cada dia, no seria millor passar pàgina i deixar de recordar-me?

Em deixa sorpresa la quantitat d'informació que ha trobat aquesta noia sobre mi, tanta, que fins i tot ha visitat casa meva. Sí, estimats lectors ha passat una tarda a l'entresòl primera del carrer Ponent, actualment també conegut com el carrer de Joaquim Costa. Em sorprèn les poques reformes que s'hi han fet passat un segle, la casa continua pràcticament igual, únicament s'ha pintat de nou, i s'ha reformat la cuina, ja m'està bé a mi, que no canviïn gaire casa meva, però és clar, mai se sap què poden amagar aquelles parets...

Actualment hi viu una dona anomenada Ana María Ordóñez, ella també coneix molt bé el meu cas, no m'estranya gens, hi hauran anat centenars de periodistes a visitar-la.

M'ha sorprès ingratement l'estat en que es troba el meu Casino. Només n'han quedat quatre pedres mal col·locades, i una de les parets principals amb les seves possibles entrades, és una llàstima realment, amb la d'estones que hi vaig passar allà fent una copa de cognac... sento que és com si hagües mort una altra part de mi.

Com podeu veure, s'han dit, es diuen i es diran moltes coses sobre mi. Però...sospiro, i si res d'aquesta història

fos real? I si tot fos una producte de la meva imaginació? Podria ser que mai hagués existit l'Enriqueta Martí? Podria ser també que aquest relat només fos un somni i ara mateix em pogués despertar sent una altra persona? I si no sóc res? I si només sóc algú que es troba pendent d'anar al cel o l'infern?

Al cap i a la fi, aquestes preguntes mai les podré formular a ningú. Qui sap, probablement Déu me les respongui algun dia, pero no ara, no aquí, no en aquest moment, potser en un futur, si és que existeix un demà o un ahir. Amb tot això, només puc dir-vos lectors que aquesta és una història que pren vida quan la llegim amb el cor, quan sentim que ja no som els mateixos abans de llegir-la que després i portem els personatges d'aquella història sempre més amb nosaltres. Després de tot, només els que esteu llegint ara mateix aquest relat, sabeu qui és realment Enriqueta Martí. Tot el que resta, pertany al món de la vostra imaginació.